

Поклик. Хроніки червоних лисиць

КУПИТИ

Лисиця живе на межі двох світів - людського та надприродного. Вона людина, яка спеціалізується на запечатуванні могил. Звичайна робота, коли поруч з тобою в одному місті живуть відьми, вампіри, перевертні, а мертві періодично повертаються з того світу, аби полювати на живих.

І все було б добре, якби одне з таких звичайних завдань не пішло не за планом. Стікаючи кров'ю, дівчина натикається на вампіра, який чомусь рятує її від переслідувачів, замість того щоб полишити помирати. Та зрештою порятунок обертається кошмаром - дивні сни починають переслідувати Лисицю. Її отруїли? Причарували? Що з нею не так і чи можна довіряти чоловіку, який п'є кров живих?

ВАЛЕРІЯ В. РАСТЕТ

ПОКЛИК

ХРОНІКИ ЧЕРВОНИХ ЛИСИЦЬ

ВАЛЕРІЯ В. РАСТЕТ

ЦИКЛ

ХРОНІКИ
ЧЕРВОНИХ ЛИСИЦЬ

віхблa

Київ · 2024

ВАЛЕРІЯ В. РАСТЕТ

КНИГА 1

ПОКЛИК

віхОла

Київ · 2024

УДК 821.161.2'06-312.4

P24

Растет Валерія В.

P24 Поклик. Цикл «Хроніки червоних лисиць» / Валерія В. Растет. — К. : Віхола, 2024. — Кн. 1. — 432 с.

ISBN 978-617-8178-24-6

Лисиця живе на межі двох світів — людського та надприродного. Вона людина, яка спеціалізується на запечатуванні могил. Звичайна робота, коли поруч з тобою в одному місті живуть відьми, вампіри, перевертні, а мертві періодично повертаються з того світу, аби полювати на живих.

І все було б добре, якби одне з таких звичайних завдань не пішло не за планом. Стікаючи кров'ю, дівчина натикається на вампіра, який чомусь рятує її від переслідувачів, замість того щоб полишити помирати. Та зрештою порятунок обертається кошмаром — дивні сни починають переслідувати Лисицю. Її отруїли? Причарували? Що з нею не так і чи можна довіряти чоловіку, який п'є кров живих?

УДК 821.161.2'06-312.4

16+

Наявність лайки

Сцени з елементами сексуального характеру

Жорстокість та насилля

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Валерія В. Растет, 2024

© Катерина Мальцева, обкладинка, 2024

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

У темному-темному клубі, у тьмяному світлі за барною стійкою сидів темний-темний хлопець, який зараз *по лікоть відірве кігтисту руку тому, хто вирішив погладити короткострижену потилицю вікланця.*

Тео збовтав у стакані рештки віскі, усе ще сподіваючись, що в особи позаду нього лишилася хоч крапля інстинкту самозбереження, але пощерблені нігті наполегливо й далі гладили голову, вимагаючи уваги.

Хлопець зітхнув. У планах на вечір не було розваг чи трапези. Тео навіть спеціально вирядився, як на похорон, щоб не відсвічувати зайвий раз. Хотілося просто випити, послухати приглушені пісні сирен, що линули з колонок бару всупереч енергійним гоцанкам на танцмайданчику в протилежному кутку. Потеревенити з барменом Ктулху, який у цей самий момент поглядав на нього з-під напівопущених вій, із неприхованою цікавістю чекаючи, як вікланець викрутиться із чергової оказії. Одним словом, хотілося розслабитися.

До спини притиснулися жіночі груди, а поблизу щоки війнуло випарами алкоголю.

Тео стражденно закотив очі під лоба. Ктулху стиснув губи у вузьку лінію, приховуючи смішок у бороді, що скидалася на припасовані одне до одного щупальця.

Так, із цим треба кінчати, інакше вся субота полетить під три хекси.

Поставивши склянку на круглу дерев'яну підставку з вензелем «ТБМ», вікланець уперся в підніжку свого стільчика й крутнувся до порушувачки спокою.

Перед ним постала густо розмальована й напомаджена жінка. Її погляд було затягнуто ледь червоною поволокою. Пахло гіркотою розпачу та вже вицвілими нотками ейфорії. Довгі нігті з де-не-де злущеним червоним лаком злетіли вгору, псуючи хлопцеві лад у волоссі, що спадало трохи нижче вилиць.

Усередині Тео повільно закипав, приховуючи це за солодкою посмішкою. Лізти до його волосся було найжорсткішою заборонаю з усіх. За інших обставин він уже неквапливо й манірно зламав би її зап'ясток, та жінку перед ним це навряд чи зупинило б. Зараз усе, що її цікавило, — отримання дози. Навіть ціною власного тіла.

— Вседаре мій, який гарнюньчик, — проспівала, кліпаючи довгими накладними віями. — Тобі ж уже є двадцять один? Хоча про що це я? Звісно ж є, раз ти тут, — захихотіла, прикриваючи рота рукою. — Хочеш порозважатися з кимось досвідченим? Із майстринею любовних утіх? — гаряче шепнула, пальцями легенько торкаючись своїх губ.

Це був найгірший підкат до вікланця, що його Тео колись чув.

Позаду Ктулху, уже не ховаючись, трусився від сміху так, що аж чарки цокотіли. І було чого. По факту вони з барменом уважалися однолітками, які майже розміняли четвертий десяток. Якщо, звісно, відкинути сотні років, що лежали на плечах вікланця. Та й питання про вік у клубі надприродників — моветон. Тут на пальцях однієї руки можна було перерахувати малечу, молодшу за тридцять, за людськими мірками.

М'яко, однак рішуче, хлопець відсунув руку від свого волосся, проте жінка не здалася й опустила долоню на його стегно, затягнуте чорною джинсою. Загострені кінчики її нігтів пірнули в проріху, настирно шкрябаючи шкіру, просуваючись глибше.

Ну все, basta¹.

Стальні райдужки засяяли червоним. Жінка заціпеніла в очікуванні, мов мишеня перед королівською коброю. З її обличчя разом стекли всі барви, погляд осклів. Дещо піднявши плечі, вона незмигно вдивлялася в очі Тео.

Вікланець скривився від огиди. Ну й каша пінилася в цієї дамочки в голові!

— Слухай, *досвідчена майстрине*, — почав шепітним сичанням, — щойно тобі в голову прийшла чудова ідея: якщо топлес вийти на танцювальний майданчик, то до тебе вишикується ціла черга гарнюньчиків. Мене ж ти лишаєш у спокої та більше сюди не підійдеш.

Жінка загальмовано кивнула, розвернулася й пішла в натовп, дорогою знімаючи із себе майку. Провівши її поглядом, вікланець

повернувся до стійки, наштотуючись на криву усмішку Ктулху.

— Що?

— Ти часом не захворів? Відколи це відшиваєш жінок, які самі вішаються тобі на шию?

Тео запустив пальці в смоляне волосся, відновлюючи рівний проділ і пригладжуючи наелектризовані пасма, що стирчали тепер у різні боки.

— Ктулху, це ж кровоманка. Я такі коктейлі не п'ю. А якби мені раптом закортіло, завітав би не сюди, а у квартал Ліхтариків із купою першосортних дівчаток. На твоє щастя, у мене не той настрій, та й «Неіснуючий загін» не довів до сказу новими вбивствами, щоб я шукав розради в насиллі. — Вікланець хруснув мізинцем. Губи насмішкувато вигнулися. — Тож сьогодні я весь твій. Можеш уже починати свої побрехеньки про підводне місто Р'льєг та істот із шістьма головами, що поглинають наші сни.

Бармен просяяв. За мить із-під столу з'явилися дві припорошені пилом пляшки, у яких плескалися рідини бурштинових кольорів. На вигляд їм було із сотню років, не менше.

Тео скотнув, передчуваючи терпкий присмак у себе на язиці. Ктулху знав, як його порадувати.

— Скотч чи бурбон?

Вікланець посунув склянку вперед і без вагань кивнув у бік скотчу.

— Хоч раз спробував би щось інше, — по-доброму дорікнув Ктулху, відточеним рухом наливаючи алкоголь у свіжу ємність із кубиками льоду. На одному з його пальців зблиснув перстень із горизонтальними хвилями поверх ледь уловимої вертикальної спіралі.

Тео стеноу плечима, підіймаючи стакан за здоров'я приятеля. Навіщо пробувати щось нове, коли існують речі, якість яких підтверджена століттями?

— Отож про що тобі розказати? Ха, знаю. *«Уві сні він побачив місто та морський берег удаліні, а також білосніжний гірський шпиль, що здіймався над морем, з'єднуючи клптик землі з небесами»*2...

Ліворуч хтось голосно ляснув по поверхні барної стійки. Два погляди вп'ялися в осквернителя історії.

— Гто тут із вас Ктулгу? — прогнусавив п'яний як чіп чолов'яга, трясучи банкнотою номіналом у тисячу арів.

— Припустимо, я, — спокійно відповів бармен, неохоче рухаючись у бік нового клієнта.

— Нам би з глопцями горілки. — Чоловік запнувся, насупився, а за мить випалив на одному диханні: — Слугай, а чого в тебе таке гейське ім'я?

Переживаючи за долю сторічного скотчу, більш ніж за будь-що інше, Тео підняв склянку над головою за секунду до того, як п'яниця проїхався через усю стійку аж до протилежного боку. Дідок за шість стільців від хлопця не був настільки обачним, тому його випивка перекинулася йому ж на коліна.

— Василю! — гаркнув Ктулху до витураййла на дверях. — Прибери це лайно з мого клубу, і щоб я його тут більше не бачив.

Необачний клієнт заскиглив, шукаючи очима друзів, які нестримно реготіли й занадто награно вдавали, що бачили його вперше в житті. Дурень. У «Темному боці Місяця» кожен собака знав, що власник люто ненавидів дві речі: перша — коли його розпитували про ім'я, друга — коли ім'я використовували задля образи. Гроші, що лишилися на стійці, Ктулху поклав до кишені як моральну компенсацію.

Тео простежив за клієнтом, спостерігаючи, як той намагається вирватися з рук громила, що тягнув його, ніби мішок з картоплею. На останній спробі, уже у дверях, чоловік мало не зачепив дівчину, що саме заходила всередину. Її супутник спалахнув, мов сірник, схопив дебошира за барки та, попри вмовляння подружки й слова витураййла, не шкодуючи сили, приклав п'яницю об стіну. Здійнявся бетонний пил. Штукатуркою полізли тріщини. Не знаходячи для себе більше нічого цікавого, вікланець повернувся до своєї випивки.

Старий за стійкою досі струшував із різномастого на вигляд костюма краплі коньяку. Він потягнувся до нагрудної кишені піджака, висмикуючи звідти не менш жахливу хустину. У повітрі війнуло антисептиком і ще чимось медичним. Не встиг Тео розібратися, що то було, як ніздрі затопив солодкий аромат — ніби перестиглий, іще досі теплий персик, що увібрав у себе жар літнього сонця. Щось природне, таємниче й разом із тим давно забуте.

Вікланець роззирнувся, намагаючись віднайти джерело дивовижного запаху. Спокуса була такою захмарною, що мрії про перепочинок ураз

відійшли на другий план. Раз така ожина, можливо, власниця або власник скрасять його самотній вечір.

Обережно просочуючись крізь натовп, до бару прямувала дівчина, яка перед цим мало не потрапила під роздачу п'янички. Її коси були зібрані в нашвидкуруч зроблений хвіст-петельку поблизу лівого вуха й трималися відносної купи лише завдяки рожевій резинці з бантиком у блискітках. Волосся кольору темної, майже чорної вишні лежало на ключиці, притягуючи увагу до оголеного плеча.

На її шляху відразу ж виріс юний інкуб. Мала напружилася всім тілом, стиснула губи й обійшла його, ніяк не реагуючи на масні жарти, які той кидав їй у спину. Демон пащекував іще кілька митей, а потім нервово потягнув ніздрями й одразу ж тремтливо відступив геть.

«Хтось шукає неприємностей на свій довгий хвостик, — усміхнувся Тео. — Правильно, та дрібнота тебе не варта. Підходь ближче. Твій благодійник на відстані витягнутої руки».

Дівчина порівнялася зі стариганом. Той саме вставав, і вони хоча й не сильно, але штурхонули одне одного. До пісень із колонок додався монотонний гул. Малеча розгублено округлила очі, не розуміючи, як таке сталося, і розсипалась у вибаченнях. Дід пильно глянув на неї з явним невдоволенням, а потім махнув рукою й почовгав до виходу, запихаючи зібгану хустину назад до кишені.

Сяючи, як щойно відчеканений декар, мов до цього нічого й не сталося, дівчина перекилилася через барну стійку. Кофтина задерлася, демонструючи смужку оголеної шкіри над джинсами кольору мокрого асфальту.

— Ктулху! — вигукнула, розтягуючи голосні в широченній усмішці. Її сріблистий голос так само, як і запах, відлунював теплом, невагомо загортав у шари затишку та спокою.

— Віксено, дитинко, насолодо моїх очей, який же я радий тебе бачити! — бармен закинув рушник, яким до цього полірував стійку, на плече й підсунув до клієнтки мисочку з мигдалем у шоколаді, водночас ніжно ущипнувши усміхнену щічку. — Уже й не сподівався, що ти ще колись прийдеш. Жорстоко з твого боку ось так викрасти чуже серце та зникнути з радарів на кілька тижнів.

Дівчина смішно скривилася, просячи вибачення за тривалу відсутність. Вона дістала з мисочки мигдалинку й, крутячи ту поміж

пальців, промовила:

— Сам знаєш, як буває із цією роботою — усі соки випиває. Сил на розваги зовсім не лишається. Крім того, ти ж пам'ятаєш, як нервово я почуваюся в таких місцях. Забагато... всього, — її злегка пересмикнуло. Приховуючи це, дівчина повела оголеним плечем. — Але сьогодні ми з Нілом тут. Свято як-не-як.

— Крилю морський, так то молодший із тигрів з тобою зайшов?

Віксена знову сліпуче всміхнулася, кивнула й махнула рукою кудись у натовп позаду себе. Ктулху глянув понад головами, шукаючи підтвердження її словам.

— Це що ж, Р'льєг підіймається з морських глибин? Його ж зазвичай на прив'язі не затягнеш у надприродницький клуб. Та й Кая з вами немає, інакше стіна лишилася б цілою.

Тигр?

Тео прийняв.

Химери замість, ну отак завжди — вона прийшла з тигролаком. Тепер вікланець вичленив з-поміж інших цей різкий, дещо згірклий мускусний запах, що нісся за дівчиною відшттовхувальним шлейфом. Добре, що Ктулху запитав. Негарно вийшло б, якби хлопець спробував поцупити супутницю смугастого. Хоча якраз зараз Тео готовий був наплювати на негласні приписи між їхніми кланами й учинити саме так, навіть якщо все закінчиться кривавою банею та йому заборонять з'являтися в барі наступні роки п'ятдесят. Мізинець на відруб, дівчина однозначно не відчувала у своєму житті безтурботних веселощів, на які наважилася б сама. Не під пильним оком тигра — так точно. На думку вікланця, малій значно комфортніше було б побіля святкового вогнища на честь Мабона, аніж у переповненому клубі. Там дівчина почувалася б вільною. Вона пила б ожинове вино, босоніж танцювала на траві, радісно й нестримно кричала, аж поки знесилена, проте щаслива, не заснула б на його плечі, так і не дочекавшись вогняних феєрверків. Опісля Тео простежив би, щоб дівчина без зайвих пригод потрапила додому.

Однак споглядання за гамою щирих емоцій — то лише приємний бонус. Передовсім Тео хотів перевірити, чи її кров так само солодка, як і природний аромат. Він був упевнений: пройнявшись атмосферою свята, дівчина смакувала б незгірше витриманого віскі.

— Що будете пити? — поцікавився бармен, відриваючи хлопця від планування тихого викрадення. Не те щоб Тео справді збирався вв'язуватись у щось подібне, але мозок люб'язно пропонував йому варіанти на випадок, якщо азарт візьме гору над бажанням розслабитися.

Схиливши голову набік, дівчина постукала шоколадною кулькою по пухких напіврозтулених губах. Неочікувано для себе, Тео зробив завеликий ковток скотчу, обпалюючи горло й заледве стримуючи кашель. Він різко труснув головою, ніби скидаючи з очей полуду. Фантазії затихли. Ктулху обдарував його поглядом, переповненим розуміння.

Отже, він не перший, хто повівся. Малеча справляла враження, навіть не здогадуючись про це. Тео непомітно оглянув її з голови до ніг, намагаючись збагнути, надприродниця вона чи ні. Силова аура чітко свідчила про останнє.

Тим часом дівчина вкинула смаколика до рота й промовила:

— Ніл однозначно буде світле пиво, а я...

— Візьми «Нічного метелика» — елітний напій для найдорожчих клієнтів. Ексклюзивно я додам туди пилок феї. Обіцяю, тобі сподобається, — змовницьки прошепотів Ктулху.

Оце чолов'яга розщедрився! Фейський пилок вставляв не гірше, ніж відбірні людські наркотики, не кажучи вже про вікланську кров. Такій малечі одного келишка буде задосить. Лишалось сподіватися, що дівчина не повернеться за добавкою, інакше тигру доведеться тягти бездиханне тіло звідси на собі. Це за умови, що в проміжку між першою та другою випивкою її не потягне на подвиги.

До речі, цікаво, як та, що на запах була простою людиною, взагалі здибалася з тигром? Про інший світ знало не так багато народу, і то це переважно проміжні ланки з дрібкою надприродної крові, яка дозволяла бачити те, що не доступне іншим. На відміну від чистих людей, перед якими не варто було демонструвати своє єство задля збереження інкогніто надприродного суспільства, дрібнокровок часто вплутували в різні афери та сексуальний бізнес, хоча й із їхньої волі. Такі люди шукали гостроти деінде, не задовольняючись тим, що їм пропонувало плинне життя звичайного смертного. Тео чудово знав, чим закінчувалися подібні пошуки, бо інколи навіть йому, майстру

впливового вікланського клану, знаного в усьому Тріумвіраті, доводилося розгрібати наслідки таких зв'язків. Недарма ж у нього в машині, окрім набору інструментів для катування, лежали мішки для сміття та лопата. Жінка, що напрошувалася йому в супутниці, шпигункою, звісно, не була — занадто далеко зайшла її залежність, — але не сьогодні-завтра вона могла переступити межу домагань та опинитися в сміттєвому баку зі скрученими в'язами або вирваним серцем.

Незнайомка здавалася іншою, тому існувала надія, що алкоголь не заведе її в приватну кабінку до п'яти п'яних чоловіків або ж, у гіршому варіанті, — до демонів. Та Ктулху, здається, знав її супутника, отож той був або другом, або хлопцем. У будь-якому разі Тео, напевно, хвилювався марно. Та й чого б йому взагалі непокоїтися про дівчину, яку бачив уперше?

Бармен підморгнув. Віксена почервоніла, намагаючись сховати збентеження за своїм довгим рваним чубчиком, що понад лівим оком розходився на довге й коротше пасма.

На ній не було й грама макіяжу — хіба що прозорий блиск для губ, від якого віяло підсолодженою полуницею. У такому місці це виходило за межі звичного. Тендітна оксамитово-чорна лілея посеред остогидлих розмальованих кігтистих троянд.

Дівчина сором'язливо поправила рукав, прикривши оголене плече, але за мить той зісковзнув назад, опускаючись іще нижче й демонструючи краєчок чорної чашечки ліфчика.

О свята простота! Як це диво взагалі опинилося в «Темному боці Місяця» — одному з найвідоміших надприродницьких клубів? Чи треба додатково казати, що дітям тут не місце? Тео дуже сумнівався, що охорона на дверях пропустила дівчину без зайвих запитань. Можливо, приятелю час нагадати своїм хлопцям, що тут серйозний заклад, а не дитяча пісочниця.

За кілька хвилин Ктулху поставив на стійку готове замовлення, прикрасивши «Нічного метелика» їстівною квіткою із синьої глазури. З неприхованим захопленням крихітка провела по ній вказівним пальцем так обережно, мовби очікувала, що дотик оживить штучну рослину й та справді перетвориться на казкового метелика, полинувши попід стелю та лишаючи за собою сяючий пилковий слід. Зрештою дівчина

подякувала, заплатила, залишивши щедрі чайові зі словами: «Від Ніла за пошкоджену стіну», і, високо піднявши напої над головою, так само обережно рушила крізь натовп туди, де на неї чекав тигр.

— Бачу, друже, ти досі під враженням від маленької Лисички, — усміхнувся Ктулху, граючи бровами.

Старий чортяка був ще тим фізіогномістом.

— Лисички? — увімкнувши дурника, запитав Тео, удаючи, що хтось, але не малеча, страшенно зацікавив його в натовпі.

Ніби із цього був зиск.

У безпосередній близькості до бару крихітка опинилася в центрі загального обговорення. Пара демонів дев'ятого чину та кілька перелесників, які диміли кальянами в куточку для курців, розглядали відкриті ділянки її світлої шкіри із хтивим блиском в очах. Перевертенки, зокрема вовкулачка, вовкособка та гієна, стежили з-за свого столика з явним інтересом, гадаючи, що в ній такого особливого, щоб принадити молодого тигра. Від мавок в ажурних сукенках--комбінаціях, що заледве приховували дірку на спині, віяло відчутною неприязню — дівчата занадто злісно колотили шпакками від оливок своє мартіні. Напевно, думали, що Лисичка віднадить їхніх клієнтів. Намагаючись лишатися непоміченою за вазоном із розлогим шарлатним олеандром, за малою з роздратуванням спостерігала й саламандра, щось швидко та злісно набираючи на телефоні. Навіть коньячний дідок, якому вже хіба що сіно жувати, показував на неї пальцем, шепочучи щось на вухо здорованню біля дверей.

— Дівчина, що одним своїм виглядом полонила твоє закам'яніле серце, — Віксена. Малу називають Лисицею за оцей милий незмінний хвостик, який вона робить собі на голові. А втім, особисто мені здається, що за цукровою усмішкою ховаються гострі кігтики. Ти так не вважаєш, Казаново?

Вікланець тільки хмикнув і, втративши з поля зору дівчину, розвернувся до бармена. У темряві зблиснули видовжені ікла й червоні кружальця очей.

— Ктулху, онови, будь ласка. Ця ніч буде дуже довгою.

¹ Досить (італ.). Тут і далі — прим. авт., якщо не зазначено іншого.

² Переспів Г. Ф. Лавкрафта в перекладі Є. М. Тарнавського.

— А щоб тебе підняло та й гепнуло! Де ж ця могила, що має бути позначена двома червоними гвоздіками?

Поправивши рюкзак із матеріалами, що постійно зісковзував із правого плеча, Віксена посвітила на карту, яку тримала в руках.

Світло сліпило очі, відлунюючи тупою пульсацією в скронях, нагадувало про бурхливу ніч напередодні. Чому вона не зупинилася після одного коктейлю? Ніби із цепу зірвалася, дозволивши собі вперше за довгий час побути розкутою. І ні Ктулху, ні Ніл не завдали собі клопоту попередити її про можливі наслідки. Тепер мала мороку. Дивно, що Віксена взагалі могла стояти на ногах, зважаючи на те, що туман оп'яніння так до кінця й не полишив організму.

Звісно, дівчина не могла передбачити, що на вихідних з'явиться термінова робота. Тим паче наставник, який зазвичай видавав їй завдання, у цей момент був на конференції за тридев'ять земель — аж у Хаторі, іншому місті-державі ген за Фіолетовою пустелею. Але, як на зло, зранку подзвонив милий жіночий голос, що серед численних вибачень попросив терміново з'явитися в архів до Хроноса — ненависного стариганя, якого дівчина боялася, як хекси — ладану.

Віксена не пам'ятала й половини їхньої розмови, молячись, щоб її раптом не знудило. Гамування власного шлунка затьмарило навіть страх перед архіваріусом, який, мов смичком не в ті ноти, сповіщав, що з'явилося невідкладне замовлення. Виконати його треба сьогодні ж уночі, наставник у курсі. Отримавши конверт з інструкціями, Лисиця без жодних питань чи коментарів щодо невчасності замовлення просто дременула до себе досипати. І ось тепер, не дослідивши вдома під нормальним освітленням як слід карту, вона, мов остання ідіотка, намагалася зорієнтуватися на місцевості.

Дівчина покрутилася навколо. Світло ліхтарика застрибало запиленими гранітовими плитами. Промінь вихопив із темряви квіти в

третьому ряду від неї.

Нарешті, не пройшло й двох повень.

Лисиця обережно дісталася гірки свіжої землі, що мерехтіла ледь помітним сяйвом. Якщо дивитися не прямо, а бічним зором, цей факт був особливо очевидним.

Тьху на тебе...

Плиту поверх ще не встановили, хоча минуло вже понад дев'ять днів. Зазвичай за цей проміжок землю мали втрамбувати, притиснувши спеціальним тимчасовим надгробком із вирізьбленими молитвами, що лежатиме весь наступний рік. Тільки після цього традиційно поверх можна встановлювати постійний пам'ятник. Церковники думають, що молитви на скрижалі вкажуть померлому шлях на той світ і захистять від жадібних химер, які трапляться йому дорогою. Не хотілося б їх засмучувати, але їхні скрижалі абсолютно недієві, інакше Віксені не довелося б порпатися в бруді й таскатися ночами на кладовища. Вона собі тихо й мирно сиділа б у своєму робочому кабінеті в Колегіумі, перебираючи папірці та читаючи художку. Але ж ні, їй доводилося вирішувати чергову дилему із запечатуванням. Сольову лінію, яку Лисиця збиралася зараз протягти, не сьогодні-завтра з легкістю могли пошкодити робітники, які обов'язково прийдуть виправити свій косяк. Проте варіантів не було. Доведеться спробувати, схрестивши пальці, і молитися, щоб чари подіяли до того, як притягнуть плиту.

Запечатування було ремеслом Віксени — вона закривала сумішами солей могили людей, щоб ті не мали змоги перетворитися після смерті на пустотників і повстати. Найлегше було зі свіжими трупами, які легко піддавалися чарам, повністю втрачаючи останні крихти життєвої енергії. Важче з тими, хто лежав у труні понад сорок днів і встиг зголодніти за своїм людським життям. Тоді доводилося медитувати на могилі від ранньої ночі, зазвичай десь від дев'ятої години вечора, до третіх півнів, стримуючи соляні бар'єри. Ті поступово проникали в землю, створюючи спеціальний кокон на нижчому рівні, що поволі заповнював ментальні пустоти — своєрідні вирви в емоціях небіжчика, які не давали згасаючій свідомості досягти духовної нейтральності. Наприклад, померлий сердився на свого боса за незаслужену догану. Він стримувався й зрештою поховав цю емоцію в собі, але гнів був настільки сильним, що після смерті ця агресія стала

для нього вирвою, відчуттям, яке треба реалізувати, щоб заповнити порожнечу. Саме тому, доки їхнє тіло розкладалося, як звичайний труп, пустотники нападали на людей і надприродників — живих носіїв різноманітних емоцій. Плоть останніх дарувала неживим секундні полегшення, але ніколи не насичувала достатньо.

Ритуал, що його виконувала Вікс, латав дірки й допомагав мерцю повністю звільнитися від тягара емоційного голоду. Робота була порівняно неважкою, окрім зимового періоду, та й Колегіум, де вона працювала, платив пристойно.

Дівчина опустила на коліна, дістаючи з рюкзака одну з двох запечатувальних пляшок із дозаторами та ще маленький скоїк, наповнений яскраво-зеленою жижею. Також витягла дерев'яну лінійку, яку можна було скласти в будь-яку фігуру, хоча найчастіше вистачало банального прямокутника. Головне — підібрати правильні довжину та ширину.

Каркас установила. Тепер черга солі.

Віксена відкрутила пляшку. Промовляючи кілька видозмінених молитов із фіксуєчими магічними словами, вона окреслила форму з чотирма кутами. Сіль лягла тоненькою змією. Опісля дівчина протягнула з кутів чотири півлінії та з'єднала їх за допомогою кола.

Коли їй уперше показували ритуал, Віксена закономірно поцікавилася, як можна здійснювати обряд, не володіючи магією. Її наставник лиш усміхнувся й продекламував рядок із церковного писання, де говориться, що в кожній людині живе іскра, як у Вседаровій доньці, яка принесла їхнім предкам у дар вогонь.

Насправді це мало що пояснювало, але, незважаючи на весь скептицизм, запечаткування діяло, тому довелося повірити на слово. Правда, замість казочки про іскри Лисиця воліла думати, що в її родинному дереві був хтось інакший, від кого до неї й перейшли крихти необхідних для обряду здібностей.

Віксена надягла рукавичку з павучого шовку й відкоркувала зелений слоїк. Назовні вирвалася хмарка пари, що за ближчого контакту могла не тільки очі виїсти, а й позбавити нюху та смаку на кілька днів, якщо її вдихнути.

Кров і Вогонь, яка ж це була гидота! Дівчина не знала всього, що входило до складу цієї мазюки, та й, якщо чесно, знати не хотіла. Їй

цілком вистачало фрази «очі бурого кажана, розтовчені в ектоплазмі». Це були основні елементи варива. Щоразу використовуючи цю рідину, Лисиця думала про маленьких милих смішних кажанчиків, які помирили задля її роботи. А втім, якби не їхня жертва, не лише за нею ганялися б проклятущі пустотники.

Дівчина торкнулася глейкого варива й почала вимальовувати посеред сольового кола хитромудрий стримувальний символ, в основі якого лежали три вертикальні хвильки. Ґрунт липнув до руки, ускладнюючи завдання. Щоб занурити палець у горловину по нову дозу зелені, доводилося перед цим зішкрібати те, що встигало налипнути. І так кілька разів. Під кінець вона затримала пальці у висхідних точках хвильок, заплющила очі й прислухалася до звуків навколо. Її тіло розслабилося. Відчуття відкрилися.

Посеред темряви проявився старий спогад. У ньому Вікс радісно стрибала перед Грегором, показуючи йому щойно отриманий університетський диплом. Наставник задоволено кивнув, міцно обійняв її, а за мить вони вже дивилися в камеру, дозволяючи Марії зробити знімок на пам'ять.

Родинне визнання. Ось чого не вистачало померлому.

Дівчина сумно усміхнулася. Вона не знала, яким робом ритуал щоразу обирав потрібні спогади, але була вдячна за те, що могла пережити їх знов у всій повноті. Навіть найгірші з них.

Пучки нагрілися. Прямокутник із солі на мить спалахнув вогняним ссявом і розсіявся. Чари почали діяти.

Одна могила готова.

Швидко зібравши речі, Лисиця рушила далі, насолоджуючись прохолодним вітерцем, що дмухав їй у волосся.

Саме за це дівчина найдужче любила нічні прогулянки. Вони дарували відчуття свободи та спокою, які в неї відбирали крикливі натовпи людей.

Ледь помітна пожухла стежка губилася між статуями янголів і різноманітного виду надгробками. Єдиний реальний мінус додаткової роботи полягав у тому, що доводилося поночі лазити кладовищами. У принципі не проблема — дівчина не боялася темряви, та й несподіванки на кшталт каркання ворони її зовсім не бентежили. Цвинтар узагалі можна було назвати чимось на зразок другого дому:

дитиною вона часто вигрівалася під сонцем на гранітних плитах. До того ж рідко кого зустрінеш о такій порі. Навіть надприродники тут не швендяли, віддаючи перевагу темним закапелкам у людних кварталах.

Отож керуючись принципом «боятися потрібно живих (ну або принаймні тих, хто ходить)», Віксена лавірувала вузькою стежиною, заглиблюючись далі на територію мовчазного кладовища, не маючи в кишені ні ножика, ні перцевого балончика для самозахисту. Не те щоб у разі чого вони справді допомогли, але як-не-як хоч якась зброя.

Черговий печальний янгол, як на зло, своїми крилами перегородив дорогу.

— Святі та грішні, навіщо будувати такі величезні фігури, якими можна обдерти всю спину! — гнівно бурмотіла дівчина собі під ніс, нагинаючись до самої землі.

Зате тепер їй не варто було перейматися через могили під ногами — вона вийшла на головну доріжку.

Друге поховання було поруч із Летою — широкою річкою з дном із бурої глини, що перетинала місто Арахн із північного сходу на південний захід. Недалеко від центру вона розщеплювалася надвоє, затискаючи в лещатах Колегіум і довколишні землі, а потім сходилася на межі Західного та Південного районів, єдиним річищем прямуючи аж до самісінької Затоки, впадаючи в Дрімотне море.

Дівчина звірилася з картою, при цьому перечіплюючись за якесь коріння й мало не падаючи.

Тиць моя радість! Скільки разів обіцяла собі не читати на ходу...

Мармуровий надгробок ховався за склепом у низині. Професійним оком Лисиця окинула композицію, що складалася зі сфери, тумби та плит, які лежали одна на одній. Між плитами темніла порожнина. Це добре, якщо не враховувати, скільки часу доведеться витратити, щоб вручну засунути сіль у проміжки. Дивно, але в інструкції зазначалося, що могила свіжа, хоча притаманного таким похованням свічення не спостерігалось. Крім того, минуло всього п'ять днів, а вже такий пам'ятник установили. Може, мрець не був віряниним? Ніколи їй не зрозуміти цих дивних людей, які то сліпо наслідували традиції, то, навпаки, ревно їх заперечували. Проте хто вона така, щоб сперечатися? Її справа маленька й практично нікому не відома, а втім, потрібна задля збереження загального спокою.

Зітхнувши, Віксена дістала з рюкзака нову пляшку й спеціальний видовжений шпатель для *складних випадків*, як вона їх називала. Затиснувши ліхтарик у зубах, дівчина швидко почала заповнювати щілину з одного боку могили.

Від її рухів гравій хрускотів, мовби свіжа випічка. Приємно пахнуло вологою землею. На граніті сріблилися краплини, що лишилися після вечірнього туману. За кілька хвилин спина вже нила, а коліна боліли від грубого каміння, на якому доводилося стояти, але Вікс це навіть подобалося. Та не встигла вона пройти від краю до краю, як підув, що виривався десь ізсередини поховання, змарнував усю її роботу.

Лисиця насупилася. Уздовж хребта ніби промарширував табун мурах. У пляшці містилася чиста піщана сіль, що була універсальним засобом для більшості тутешніх ґрунтів. Невже ця суміш заслабка для могили, що лежала так близько до води?

Повторна спроба мала такий самий результат.

Хекси, ну от і приїхали! Доведеться повертатися сюди завтра, після консультації в наставника Грегора. Звісно, якщо він не затримався на конференції і вже сьогодні повернувся додому.

Ігноруючи недобрі передчуття, Віксена дістала невеличкий блокнот у клітинку, щоб записати всі деталі розміщення та результати спроб. Вітер гортав аркуші туди-сюди, обриваючи слова на половині. Перервавшись на мить, дівчина намацала поруч зелений слоїк і придавила ним кутик, запобігаючи подальшому лопотінню. Речення знову стали рівними й акуратними.

Вона списала десь половину аркуша, коли живіт прошив різкий спалах болю. На запис і сусідню білу сторінку лягнули темно-червоні краплі. Віксена тупо витріщилася спочатку на нові чорнила, а потім на стрілу, що стирчала в неї під ребрами по центру, якраз над блокнотом, який лежав на колінах.

Споглядання забрало в неї дорогоцінні секунди, потрібні для повноцінного стрибка вбік. Дві наступні стріли встромилися в ліву частину тіла: одна лише черкнула, застрягаючи в шарах тканин, а от інша пройшла наскрізь. Перед очима на мить потемніло.

Тамуючи біль, дівчина зробила крок і повернулася, намагаючись розгледіти нападників.

— Ти дивись, вона ще навіть рухатися здатна. Може, все-таки треба було його не слухати й купити нормальні срібні стріли?

Коло ліхтарика висвітило дві нерівномірно покриті шерстю фігури з мутно-жовтими очима — нижчу чоловічу й трохи вищу жіночу, у якомусь лахмітті та з химерним малюнком, що затемнював праве плече.

Клацнув перезаряджений арбалет. Не думаючи, Віксена плеснула собі на руку їдучої зеленої мазі зі слоїка. Перша напівжелейна грудка потрапила в лоб злодійчуку, що стояв до неї ближче. Той скрикнув, упустив зброю й почав несамовито терти вражену ділянку шкіри.

«Розтирай по всьому писку, — промайнуло в голові Віксени, — гарантовано дістанеш зірку на лобешнику й опік сітківки».

Поруч просвистіла стріла. Не потрапивши в ціль, жінка злісно відкинула арбалет і змією кинулася вперед, наготувавши ножа, що з'явився з-під жилетки. Дівчина замахнулася та щосили жбурнула слоїк, поціливши шерстяній прямо між очей.

Скло тріснуло, вихлюпуючи назовні вміст. Запахло смаленим. Упавши на коліна, жінка заскавчала.

— Ах ти ж, маленька сучко! Та я тобі зараз своїми руками натикаю в пузо ще десяток стріл!

Віксена відступила на крок, не так реагуючи на пусті погрози, як оцінюючи ситуацію загалом, автоматично витираючи пальці об штани. Думки в голові змінювалися, мов хмари на небі.

Як не кортіло, але часу збирати манатки не було. Невідомо, як швидко нападники відновлять зір. Це все-таки перевертні, регенерація — їхня сильна сторона. Зараз порятувати могла лише втеча, адже без нюху ці шерстяні клубки її просто не вистежать, а він, на відміну від зору, повернеться до них ой як не скоро.

«Біжи!» — зрештою скомандувала собі в голові, зриваючись із місця.

Речей, звісно, було шкода, але що вони таке, як порівняти з життям? Щоби врятуватися, їй доведеться на максимум викрутити свою спритність і швидкість, що були значно кращими, ніж у пересічних людей. Це єдина суттєва перевага, яку дівчина мала на той момент.

За хвилину, не зупиняючись ні на мить, Лисиця вже кулею вилетіла за відчинені ворота кладовища, притримуючи рукою просочений кров'ю одяг, щоб той не їздив туди-сюди. Ледве стримуючи крик,

тремтливими руками їй удалося висмикнути обидві стріли з боку. З третьою такий фокус не пройшов — коли Вікс торкалася вістря, груди вибухали таким боєм, що перехоплювало дихання. І причиною була не так сама рана, як матеріал, із якого виплавлено хексову стрілу. Дівчина дуже добре пам'ятала це відчуття з попередніх разів. Правда, тоді вона обпікала шкіру долоні або передпліччя. Ніколи не думала, що доведеться відчувати цей біль ізсередини.

Білий нікель — єдина хрінь, що чомусь лишала їй опіки. А тепер ця зараза завдавала подвійних пошкоджень, пропалюючи внутрішні тканини з кожним рухом. Краще б у Віксену справді стріляли сріблом.

«І що тепер?» — плутано пронеслося в думках.

Телефон лишився в рюкзаку разом із гаманцем. Найкращим рішенням було якось дістатися до своєї квартири чи ліпше до Ніла. Хлопець або інші тигролаки, напевно, могли б допомогти. Однак, насилу діставшись більш-менш людних нічних вулиць, що вели до пункту призначення, Віксена збагнула дві речі.

Перша: дівчина, перемазана брудом і кров'ю, з якої стирчить стріла та яка спотикається, мов поламаний робот-пилосос, привертає забагато небажаної уваги. Вона не знала, чи нападники слідують за нею, тому рішуче відмовлялася від допомоги поодиноких перехожих, запевняючи їх, що все нормально, то лише косплей. Не вистачало ще, щоб через неї постраждали невинні.

І друга річ, що жахала до глибини душі: вона не зможе виконати задумане. Чорний туман, який клубочився на периферії зору, підказував, що їй не так довго лишилося бути при темі.

Дівчина заплющила очі й уперше за довгий час заплакала:

— Свята Луерніє, я не хочу розчинитися в пітьмі.

— Допоки це триватиме? «Неіснуючий загін», це огидне чародійницьке збіговисько, що йде проти своїх же, пачками плодить штучних надприродників, тоді як мої діти божеволіють, а НІКС — ті, хто клялися нас захищати й підтримувати порядок, — ніби води в рот набрали. Який тоді сенс у такому органі контролю?

Мінливець, батько всіх перевертнів, гнівно барабанив пазурами по дерев'яній стільниці круглого столу із чотирма стільцями довкола. На

цю мить лише три з них були зайняті.

— Останнім часом до НІКС ніяк не добитися, — підтримала звинувачення Прабатька молода жінка з тугою чорною косою. — Вони не реагують на звернення нижчих кланів природників, хоча ми маємо реальну проблему з чорним пилком, що дедалі частіше визріває на деяких квітах та однаково впливає на представників усіх рас. Перед тим як остаточно зів'янути, рослини вибухають хмарками темного пилу. Він подразнює слизові оболонки, провокує кашель, спричиняє почервоніння носогубного трикутника, але згодом ефект зникає. Досліди моїх підданих так і не виявили, шкідливий цей пилок чи ні, однак особисто мене сам факт такого збою в нормальному природному циклі дуже турбує. Клаусе, можливо, тобі як Грандмайстру вдасться посмикати за свої ниточки? Ні мене, ні моїх дітей НІКС не чує. Чи краще сказати — *не хоче чути*.

На такі новини з-під пазурів перевертня мало іскри не полетіли. Пестячи, мов домашнього улюбленця, свою довгу косу, що кількома кільцями лежала в неї на колінах, жінка несхвально поглянула на Мінливця. Дерево — байдуже, мертве чи живе — усе одно таїло в собі душу, і таке постукування, аж до подряпин — наче колупання ножиком живої деревини з метою залишити на ній свої ініціали, як за будь-яких часів любила робити молодь. Для істоти, що плекала природу всього Арахна, подібна поведінка була дуже образливою.

Мінливець перестав постукувати, ледь схиливши голову на знак вибачення. Його пазурі втягнулися, а рука, шукаючи новий об'єкт для заспокоєння, опинилася в сплетеній із трьох кісок бороді: центральна була білою, а бокові — коричневою та жовтуватою, символізуючи стадії розвитку перевертнів.

— Живано, мила моя, хоч я й очолюю найсильніший вікланський Клан на теренах Тріумвірату, це не означає, що маю особливі преференції перед нашою Спільною. — Позбавлений емоційного забарвлення монотонний голос Грандмайстра залазив під шкіру, ніби слизька змія. — Голову НІКС я не бачив уже кілька десятиліть, а його Права та Ліва рука так само невловимі, як ватра на північно-західних хребтах.

— Це нечувано! Якщо ігнорують моє звернення, тоді нехай хоч допоможуть із розслідуваннями, вони ж їх так обожнюють. Щоб ви

розуміли, кількома днями раніше русалки знайшли на березі Лети демона. Уявляєте? Демона! — Корона з молодих пагонів верби, усіяна річковими та морськими перлами, зашелестіла на підтвердження. — Причому не якогось там чорта-лахмітника, а чиновного. Він лежав, спустошений до останньої краплі, із численними різаними ранами та дірками від голок. «Неіснуючий загін» навіть роги з нього спилив! І добре, якщо заради експериментів, а не задля створення зброї, хоч обидві перспективи однаково моторошні. Якщо вони можуть зловити чиновного, то що тоді говорити про моїх дітей? Скількох фей уже перетворили на пісок, щоб отримати з них надприродну есенцію? І задля чого? Щоб жити нові експерименти, які будуть відповідальними за подальші вбивства та викрадення? Щоб забезпечити їхнім очільникам удаване безсмертя? Я не розумію цієї логіки. Ми ж усі вийшли з однієї колиски!

Клаус опинився поруч із Живаною, простягаючи їй чорну носову хустинку з подвійною червоною оторочкою. Жінка вдячно всміхнулася й торкнулася кутиків очей, витираючи кришталево чисті сльози перед тим, як ті зірвуться додолу, перетворюючись на перлини вищого ґатунку.

Єдині двері, що вели до круглої зали, пішли брижами, пропускаючи останню дійову особу сьогоденної таємної зустрічі. На порозі з'явилася Мати-Відьма панівного Південного ковена. Над її чолом сяяла тіара з повним місяцем в оточенні двох півмісяців. Очі жінки були червоні від пролитих сліз, але зараз вона трималася спокійно та йшла з високо піднятою головою. Мінливець відсунув для неї стілець, а коли відьма сіла, підставив його назад без зайвих зусиль.

Древні чекали на погані вісті, що принесла із собою новоприбула, але та лише обперлася ліктями об стіл, сплела пальці в замок, спрямувавши їх донизу, і губами торкнулася вказівних. Вона напружено вглядалася в малюнок на стільниці, що зображував Тривкий союз надприродників. Союз, який її раса колись зрадила.

На кілька хвилин запанувала мовчанка, тільки верба Берегині шурхотіла й колихалися сережки Матері-Відьми.

— Ще одна моя сестра загинула, — нарешті озвалася жінка сиплим голосом. — Її дух явився Шептійці Вересової долини — невеличкого

ковена в східній частині Південного району, який перебуває під моєю опікою.

— Тіло?

— Не знайдене.

— Скільки вже? — прошепотіла Живана.

— Вісім за два місяці.

Кігті Мінливця знову видовжилися й забарабанили по дереву.

— А ще... — Мати-Відьма втягнула голову в плечі, ніби боялася, що наступні слова накличуть нещастя й на неї, — зникла заклиначка Північного ковена, прямо посеред святкового шабашу.

Перевертень стукнув кулаком по столу з такою силою, що відлуння понеслося попід куполом приміщення. Верба Берегині заколихалася, ніби під поривами штормового вітру.

— Це не смішно! Не може один темник зі зграйкою міньйонів цілком непомітно влаштовувати терор таких масштабів. Раніше вони так явно не нахабніли. — Обличчям Мінливця майнула ледь погамована судома перетворення. — Зараз же нас відловлюють, наче мишей, а ми мало того, що їх упритул не бачимо, так ще й НІКС усі пошукові групи розпустила після втрати останнього Ігнісового дуба. Хтось узагалі тепер здійснює розвідку? Чи ми остаточно сліпі й глухі?

— Спасіння потопельників — справа рук самих потопельників, як кажуть топельці, — відізвалася Живана, за прикладом Прабатька посмикуючи свою косу.

— Та невже? — рикнув чоловік. — На кону існування всього надприродного світу Арахна. Зараз кожен сам за себе — приходь і бери. Ми не були такими вразливими з часів розпаду Тетрархії. Ти не гірше за мене знаєш, скільки крові тоді пролили, а в результаті все одно втратили четверте місто, його хранительку. Арахн і Неція розділилися, а наша хранителька зникла безвісти. Нас нікому захистити, тож маємо всі шанси цього разу втратити власне місто. Думаєте, інші міста з розпростертими обіймами приймуть кагал біженців?

Інші понурилися, пригадавши наслідки Розмежування. Живана підсунулася до Матері-Відьми, обіймаючи її за плечі. Та затремтіла й урешті розридалася. Мінливець трусонув білосніжною гривовою. У кутиках темних очей залягли глибокі зморшки.

— Нюхом чую, назріває щось серйозне. Ми занадто довго зволікали, роблячи вигляд, що все нормально. Дозволяли «Неіснуючому загону» з'являтися, убивати й безкарно знов зникати на десятиліття. Ми їм навіть дуб дали знищити, хекси б ухопили ту НІКС, яка переконувала, що в неї все під контролем! Дяка Вседару, що незважаючи на відсутність хранительки та знищення дуба, захисний купол над містом досі стоїть і жодна химера ще сюди не пролізла. Нам треба об'єднатися й покласти край цьому свавіллю, якщо хочемо дожити хоча б до Самайну, не кажучи вже про наступний рік.

Прабатько постукав довгим жовтим кігтем по малюнку, на якому надприродні істоти всіх форм і видів тягнулися до вогненного клубка в центрі столу.

— Що скажеш, Мати-Відьмо? — оманливо байдуже поцікавився Грандмайстер. — Ми покликали тебе, тому що відьми в не меншій небезпеці, аніж природники. Якщо мені не зраджує пам'ять, вісімнадцять років тому «Загін» винищив із десятків дрібних ковенів.

— Чотирнадцять. П'ять моїх і дев'ять Північного ковена, — уточнила відьма, нервово посмикуючи кільця лівої сережки. — Гірше було, тільки коли на наших предків полював клан Невгасимого Вогню.

— Клан Невгасимого Вогню в наші плани не входить, як у принципі й інші чародійницькі клани, лояльність яких під великим питанням. Однак чародійництво та мудрість відьом були б не зайвими. До того ж ви — *єдина напівлюдська раса*, яка в давні часи входила до Внутрішньої ради та, на відміну від чародійників, несхвально ставилася до експериментів задля примноження сили.

Мати-Відьма міцно стулила губи. Відьми справді колись були частиною Внутрішньої ради Арахна — сильними, вільними, гордими. Вони нічим не поступалися вікланцям, природникам чи перевертням. Їх шанували та вважали рівними. Чародійники боялися відьом, бо ті володіли основами всіх дев'яти стихій.

Проте відтоді чимало води утекло. Під час Розмежування відьми, хоча й не всі, підтримали не ту сторону й були майже винищені. Вікланці їх зненавиділи й після того воліли не мати з ними спільних справ. Природа від них відвернулася, що не могло не позначитися на чародійництві — тепер повнотою дев'ястистихійного чару володіла хіба

що Мати-Відьма. Байдуже було лише перевертням, образа яких змилася після зміни кількох поколінь.

Тепер відьмам знову пропонували відродити колишню велич.

— Тебе ніхто не силує, Мати-Відьмо, — так само безбарвно вів далі Грандмайстер. — Шлях, що його ми розглядаємо, напевно буде складним і небезпечним. Перш ніж оголосити своє *остаточне* рішення, подумай як слід.

«Подумай, подумай, подумай», — ніби м'ячики для пінг-понгу застрибало зусібіч. Жінка затиснула в долонях спідницю, подумки перебираючи варіанти. Не те щоб їх було багато — усього два. Обидва мали на собі тінь смерті.

— Згодна. Я згодна! — вигукнула Фрезія, різко встаючи.

Стілець жалібно скрипнув. Сльози, що крапнули на дерево, глухо впали на зображення відьми, змушуючи ту також плакати.

— Я, Фрезія, Мати-Відьма панівного Південного ковена, від його імені та від низки інших ковенів, що існують під моїм заступництвом, проголошую, що ми, відьми, боротимемося пліч-о-пліч із дітьми крові, дітьми звіра та дітьми природи, чиї батьки й матері зараз присутні в цій кімнаті, не шкодуючи своєї магії та витривалості, як то робили колись наші предки до... *гріха*, який узяли на душу у вигляді зради власної хранительки. І нехай мене спопелить Святий вогонь, якщо я чи мої сестри, за яких відповідаю, порушать цю клятву!

У долоні Фрезії з'явилася мінлива сфера, зіткана з вогняних, водних, піщаних і решти стихійних ниток. Вона піднялася в повітря й полинула до центру столу, зависаючи там, мовби штучне сонце.

Запанувала напружена мовчанка.

Клаус уважно розглядав першу за дві тисячі років Матір-Відьму, спадкоємицю вірних Арахну відьом, яка чітко усвідомлювала всю важкість переступу. Якби не розуміла, сьогодні її тут не було б. По очах кольору світанкового сонця Грандмайстер бачив, що вона плекає надію на прощення та відновлення. Деякі її родичі що тоді, що зараз із задоволенням сплять цю відьму на вогнищі за відновлення старих домовленостей, у яких вбачають джерело всіх їхніх бід.

Живана непомітно кивнула. Вона роками стежила за Південним ковеном, знала їх іще до того, як вони стали панівними. На її думку,

теперішнє покоління могло не лише відродити колишню міць, а й повернути відьом на їхнє законне місце.

Вікланець звівся й в один стук свого серця розрізав нігтем долоню. У повітря здійнялася куля, що складалася з крапельок крові.

— Я, Клаус, Грандмайстер Клану женців, від його імені відроджую клятву, за якою мої діти боротимуться пліч-о-пліч із відьмами, дітьми звіра та дітьми природи, чиї батьки й матері присутні в цій кімнаті, не шкодуючи своїх ікл і крові, як мій Клан уже робив колись. Так буде й зараз. І нехай мене спопелить Святий вогонь, якщо я чи мої діти порушать цю клятву!

За Фрезією та Клаусом клятву повторила Живана. До сонця, у якому розчинилася кривава сфера, додалася зелена куля енергомагії.

Перевертень, наслідуючи інших, також підвівся, але мовчав, учепившись за край стільниці. Міміка й жести древньої істоти видавали вагання.

— *Мінливцю...* — у, здавалося, нейтральному тоні Грандмайстра звучало попередження.

— Знаю-знаю, Клаусе. Не підозрюй мене в зраді чи пристосуванстві, друже. Після стількох битв пліч-о-пліч із тобою я все одно не зміг би вдарити тебе в спину, — перевертень зітхнув і вузлуватою рукою засмикав коричневу кіску своєї бороди. — Річ у тому, що я втратив авторитет у більшості своїх дітей. Для них я міфічна істота з Іншого писання, яка приходить, щоб карати неслухняних хлопчиків і дівчаток. Без тривалого оновлення тіла мій вплив змалів. Перевертні почали порушувати закони зграї. Багато з них нічим не відрізняються від навіжених шавок Обмарника. У моєму розпорядженні лише кілька зграй, чиї альфи самостійно чують прапоклик, і серед них навіть панівних немає. Святий вогню, до чого я дожився...

— Для початку й цього досить.

Мінливець уважно поглянув на вікланця та, не побачивши й тіні насмішки, згідно кивнув.

— Нехай так.

Перевертень повторив слова клятви. Місячна сфера зірвалася з його долоні, посиливши пульсуюче сонце. Образи відповідних істот на столі підсвітилися вогнем.

— Угоди досягнуто, — пробасив Прабатько. — Наші можливості обмежені. Ми можемо наглядати за всіма районами, але під повним захистом лише один — Західний. У ньому й зосередимося. Тим паче більшість наших сил перебуває саме тут.

Кутик губ Грандмайстра піднявся, оголюючи ікло. Мати-Відьма занадто сильно смикнула довгу праву сережку із символікою шести неіснуючих міст. На мочці виступила крапля крові.

— У межах угоди я прошу вашої підтримки, — випалила Фрезія.

Їй важко було переступити через себе ще раз, але вона дійшла до тієї межі, коли заради життя своїх сестер навіть Мати-Відьма молитиме древніх, сподіваючись, що в них є дрібка милосердя. Відьми ж бо давно вже не були воїнами, тим паче в їхньому теперішньому стані.

— Маркусе, — спокійно покликав Грандмайстер.

Від однієї з колон, що потопали в тінях по периметру приміщення, відділився темний силует.

— Оберіть із Внутрішнього легіону п'ятдесят вампірів включно з підмайстрами та доручіть їм слідувати за Матір'ю-Відьмою. Нехай прочешуть територію ковена й лишаються там, поки я не дам іншого наказу. Ти ж особисто оглядаєш північ Західного району.

— Як скажете, Мігранде.

— Алейно, — південь, Рафаелю, — захід, Теодоре, — схід.

Із темряви вийшло ще три постаті, одягнуті в чорне. Хіба що горловини червоніли, відгукуючись на криваве сяйво, що лилося з-під каптурів. Їхні схилені голови повністю затуляла тканина, не даючи побачити й смужки облич. Праву руку вони тримали попід грудьми.

— Так, Мігранде.

— Виконуйте.

Закінчивши з патрулюванням і відпустивши своїх підмайстрів, Тео повертався до особистої квартири за межами Вежі. Вони не виявили нічого підозрілого, навіть у найпроблемніших місцинах, як-от підвали, де збиралися зграї гризнів — оманливо милих невеличких створінь, що за образу прив'язували до винного нещастя, зводили з розуму, а потім загризали на смерть. І все одно майстер почувався злим і стривоженим. Здавалося, Тео чогось не помічав. Воно й не дивно, адже

«Неіснуючий загін» незбагненим чином лишався невидимим для їхнього ока понад сотню років, хоча жоден надприродник не може забезпечувати масове приховування так довго.

Тео напружив плечі. Підняв їх, відвів назад, опустив. Його коробило від цього клятого «Загону», їхнього лідера Обмарника та ненормального бажання начисто винищити в Арахні всіх надприродників — так звану помилкову віху еволюційного розвитку, яку треба стерати з лиця землі без вагань. У розумінні майстра геноцид, спрямований на надприродників, мав каратися смертю. Не просто відриванням голови, вибиванням серця чи спорожненням. Ні. Відрізати по шматочку, водночас тримаючи покидьків при повній тямі до останнього, щоб вони на собі відчули всю принадність мук, яким піддавалися їхні жертви, — ось його план.

Проте й це занадто просте покарання для тих, хто так легко забирає чуже життя. Хіба надприродники винні, що народилися інакшими? Більшість із них не обирала свою долю, живучи собі загальною тихо й мирно, як люди. За рідкісними винятками, але для таких існують старшини кланів, які чудово виконують свої функції.

Вікланець смачно сплюнув на тротуар.

«Загін» не цікавили хіба що люди, дрібнокровки та напівлюдські раси, як-от відьми та чародійники. Зручно, адже саме представники останніх дали життя «Неіснуючому загону». А щодо відьом... Коли все тільки починалося, їх справді не чіпали. Однак, видно, за останні роки п'ятдесят між очільником «Загону» та відьмами тріснула земля, раз ковени взялися проріджувати з такою жорстокістю.

Коли все починалося...

О, Тео чудово пам'ятав, як у Клані сміялися з поодиноких фанатиків, переважно дрібнокровок, що з'явилися в кінці позаминулого століття й проповідували про крила очищення, які несуть нову еру — еру без надприродників. Ніхто не сприймав їх тоді серйозно, адже подібні шаленці вилазили кожного століття, розповідаючи про падіння небес, кінець світу або ж раптове бажання Дрімотної моря затопити суходіл. Крила очищення проти цього були чимось новеньким.

Утім, під шумок цієї ахінеї стали зникати надприродники. Почалося з непомітних позакланових. Перегодом знаходили їхні тіла, інколи непопсовані, але частіше порізані, поламані, отруєні не баченою досі

речовиною. Потім дійшло до згуртованих. Дехто навіть повертався живим, правда, частина з них була геть не в собі, а інші тихцем сіяли розбрат, нацьковуючи одні раси на інші, мовляв, це вони з ними таке зробили. Зрештою клани, зграї та общини вибухнули ненавистю. Почалися «полювання на відьом». Винні, невинні — до смерті прирікали всіх, хто викликав підозру. Навіть НІКС нічого не могла вдіяти, розриваючись між пошуками зачинателів, захистом дрібнокровок, збереженням інкогніто надприродницького світу та стримуванням своїх же побратимів і посестер. Це грало на руку «Загону», даючи всім наочне підтвердження того, що надприродники — монстри. Нікого не хвилювало, що їх спровокували.

Тео ніколи не забуде, які хвилювання тоді були в Клані. Скільки звинувачень у бездіяльності, скільки непокори! А скільки крові пролилося, щоб накази знову почали виконуватися... Це вартувало життя двом його підмайстрам, що були поруч довгі роки. А втім, лише так Клану вдалося зберегти свою могутність.

Зрештою в процесі звірських переслідувань надприродники вийшли на угруповання під назвою «Неіснуючий загін». Їм навіть удалося вбити одного з п'яти найближчих поплічників Обмарника. Лишень одного! Понад сто років тому! І то тільки завдяки казковій дурості тої смертної жінки. Водночас кількістю їхніх жертв, перелік яких не припиняв рости до сьогодні, за підрахунками Тео, можна було мінімум десять разів заселити пустку Південного району. І це кажучи лише про Арахн. Не відомо, що «Неіснуючий загін» влаштовував у Хаторі чи Неції. А якщо вірити кланам вікланців, із якими Грандмайстер підтримував зв'язки, то їхні загребущі лапи й там наламали дров на цілу огорожу.

Після тієї єдиної удачі (хоча удачею це важко назвати, адже тоді було втрачено Мігруючу бібліотеку — унікальну установу, де містилися відомості про світ від початку часів) «Неіснуючий загін» остаточно зник із усіх радарів. Вони перевели всю свою діяльність суто в тінь, відновлюючи таємні полювання задля власних експериментів раз на одне-два десятиліття. Настало порівняне затишшя. Надприродники заспокоїлися й прийшли до тями, але ще більше закрилися кожен у своїй общині. Почастішали випадки вигнання, через що справжню кількість втрат годі було полічити.

Інколи до рук того чи іншого клану потрапляли прихвосні «Загону», які й далі ширили містом чутки та пропозиції щодо співпраці, але користі з них було катма — вони нічого не знали, а якщо й знали, то їхні керівники вчасно змінювали дислокації. Убивства також не полегшували ситуації: на місці страченого з'являлися один-два нових, виведених за допомогою експериментів. Єдине щастя — їхнє існування недовге. Природа ненавидить, коли її змінюють рукотворно, навіть якщо йдеться про надприродників.

Тео потер скроні. Гнів, який переповнював його, спричиняв жахливі мігрені, що могли тривати по кілька днів. Їх не лікували ні свіжа кров, ні чародійницькі настоянки, ні сон. Навіть катування задля випускання пару не допомагали. Навпаки, вони ще більше розбурхували ненависть, не дозволяючи допитувати ворогів достатньо довго. Урешті довелося перекинути цю процедуру на підмайстрів, інакше в'язні закінчилися б до того, як із них витрусили б усе необхідне.

З провулка поміж двох будинків повіяло знайомим солодким теплом і сонцем.

Майстер інстинктивно загальмував, навіть не розплющуючи очей. Коли його мучив головний біль, він частенько ходив так, із легкістю орієнтуючись у просторі завдяки іншим чуттям.

Дівчина з клубу? Що вона робить у цих нетрях?

Крізь аромат просочилися нотки металу.

Не вагаючись, Тео звернув у темну вуличку, шукаючи очима джерело запаху. На асфальті, мов доріжка з непомітних хлібних крихт, ніби підсвічувалися темні краплини. Вікланець стиснув щелепи, готуючись до найгіршого.

Дівчина знайшлася майже в кінці провулка за великими металевими баками, до яких притулялася лівим плечем. Вона сиділа на землі, простягнувши вперед ноги, не маючи змоги прихилитися до цегляної стіни — цьому заважала арбалетна стріла, що стирчала в неї з живота.

Демонська селезінка, куди вона примудрилася вляпатися? І як довго тут сидить?

Вікланець скривився.

Судячи з калюжі, що натекла навколо, — явно трохи більше ніж п'ять хвилин.

Нутрощі скрутило від раптового бажання спробувати її кров. Ікла почало нещадно поколювати. Рот наповнився слиною, що мала характерний солонуватий присмак. Бажання було настільки сильним, що навіть головний біль безслідно зник. Давно його єство так зненацька не вимагало харчу. Подібна поведінка була характерною для молодняка, та аж ніяк не для досвідченого вікланця.

Майстер заплющився, порахував до десяти, стримуючи наступний вдих, і знову сфокусувався на дівчині. Напад стих, але роздратування на власне єство лишило після себе гіркоту.

Тепер, коли його не відволікала кров, Тео вловив також інший запах — чад паралізуючого відьомського еліксиру, що мав широке коло застосування, але найчастіше використовувався для самозахисту. Зілля запечатували в скляні кульки. Контактуючи з поверхнями, вони розбивалися й викидали клубки отруйної пари, що дезорієнтувала ворога, виводячи з ладу органи чуття.

Невже малеча — відьма? Хоча це пояснило б її ошивання в надприродному барі й дружбу з тигром. А ще, зважаючи на останні події, давало б цілком конкретну відповідь про те, хто насмілився на неї напасти, тим паче на території Клану женців. Вона щасливиця, раз вирвалася з ворожих лап, нехай і в такому стані.

Схилившись на одне коліно, Тео ладнався якнайшвидше висмикнути стрілу. Він провів руками по одягу, помітивши ще одну рану, через яку дівчина й утратила стільки крові. Якщо вона відьма, то дивно, що не скористалася чародійництвом задля зупинки кровотечі. А може, занадто довго підтримувала себе й зрештою виснажилася.

Відгукуючись на його доторки, повіки дівчини затремтіли й розкрилися, являючи сяйливі, але знесилені світло-карі очі. Хотілося б, щоб їхнє спізнання сталося за безтурботніших обставин, ніж зараз.

— Знаєш, нові палички та посохи заведено загартовувати у вогні кострищ Мабона, а не у власній крові. Чи ти косплеїш людську святу? Не найвдаліша ідея, її ж зрештою спалили, якщо забула.

Лисиця не оцінила гумору. Очі знову заплющилися.

Тео прислухався. Серце навпроти билось на диво рівно, але слабо. Найімовірніше, давалася взнаки значна втрата крові. Хлопець міг би викликати швидку, але це навряд чи вже допоможе. Та й до посестринської допомоги вона не дотягне. Лишався ще один варіант,

що давав майже стовідсоткову гарантію, бо діяв набагато швидше за різні медичні штуки. Правда, для такої кількості крові потребувався дозвіл...

Долоня вхопилася за край його штанів, тягнучи вниз і перериваючи роздуми. У повітря вирвався напівсхлип-напівсвист.

Vaffanculo3, з тим дозволом!

Вікланець обережно нахилив дівчину вперед так, щоб вона вперлася лобом у його ключицю, завівши обидві свої руки їй за спину. Притримуючи древко стріли однією долонею, іншою він швидко зламав оперення. Потім майстер повернув Віксену у вихідне положення, дістаючи рештки стріли. Лисиця протяжно застогнала, відчуваючи не так полегшення, як чергові спалахи болю.

На мить вістря торкнулося шкіри Тео. Лоб прорізала зморшка.

Гострий кінець було зроблено не зі сталі й навіть не зі срібла, що шкодило більшості надприродників. Водночас древко лишалося дерев'яним, хоча й щедро вкритим товстим шаром такого самого металу, з якого відлито вістря.

Вікланець утягнув повітря. Це що... *нікель*? У нападників дивний смак на зброю. Нікель був абсолютно некорисним у сутичках із надприродниками, які проживали в Арахні. З нього взагалі майже нічого не виробляли. Виняток становили хіба що витончені декоративні дрібнички, що їх люди із задоволенням скуповували на подарунки.

Дівчина знову захрипіла, сильніше стискаючи його кісточку. На губах виступила рожева піна, що, зібравшись у кутику рота, потекла вниз підборіддям.

— Ніле...

Тео пожбурих стрілу геть. Зараз передусім треба дістати з пів дороги до Хеля малечу, а вже потім можна буде поморочитися над загадкою нікелевого вістря. Якщо в цьому є таємниця, а не банальний факт дешевизни, звісно.

Акуратно прокусивши променеву артерію на своєму лівому зап'ястку, вікланець притиснув ранки до ледь розтулених губ дівчини. Її тепло опалило шкіру, викликаючи цілий табун мурах і секундний спалах уже знайомого голодного бажання.

Майстер обережно прибрав рваний чубчик, що затуляв верхню частину обличчя напівзнайомки, щоб краще бачити її реакцію на годування. Могло занадто сподобатися або ж навпаки — знудити від такого специфічного лікування.

Після кількох ковтків світло-карі очі знову розплющилися, а потім розширилися від жаху. Зібравши рештки сил, Лисиця рвонула голову від чужої руки, випльовуючи кров прямо вікланцю в обличчя. Тео чортihnувся, розуміючи, що її налякав його непроконтрольований зовнішній вигляд. Ну а хто хотів би розплющити очі й побачити перед собою два палаючі кружальця та довгі ікла? Хекси дурнуваті, треба було відразу використати навіювання!

Хоч як дивно, вікланський гіпноз не подіяв, і майстру довелося знерухомити Віксену, схопивши її міцно за шию прямо біля лінії волосся. Проте дівчина й далі відпихала його, хоча поштовхи швидше сприймалися як легкі погладження, ніж реальна загроза.

— Слухай, Лисичко, — гаркнув Тео, дивлячись їй прямо в очі. — Якщо найближчим часом не плануєш годувати червів на кладовищі, моя тобі порада: перестань пручатись і пий. Я не бажаю зла, лише хочу допомогти вилікуватися.

Опір ослаб, вичерпавши останні сили. Очі знову почали заковуватися.

— В ім'я ікл, ну й що мені з тобою робити? — пробурмотів майстер у нікуди.

Притискаючи кволе тіло міцніше до себе, Тео встав. Лишатися далі в провулку було небезпечно. Стрільці могли шукати дівчину, а позаяк вікланець не знав ні хто вони, ні скільки їх, то не хотів спокушати долю й наражати Лисицю та й себе заодно на чергову небезпеку. На вулицях було занадто людно, тому доведеться йти іншим шляхом. Він подивився на калюжу, що досі кликала, немов тихий, але настирний рокіт мушлі. Якщо так на її кров реагує навіть майстер, слідів лишати не можна. Невідомо, можливо, за рогом хтось уже стоїть навколішках і злизує краплі прямо з асфальту.

Вікланець поворушив пальцями. Довкола цятки — усіх, що були в довгому ланцюжку, хай де він починався, — завирували водяні вихри, сформовані з крапель вологи, що вкривала асфальт і сусідні будівлі. За

кілька митей вулиця була невинно чистою, ніби тут ніколи нічого не траплялося.

Задоволений результатом, Тео зручніше прилаштував дівчину на своєму плечі й стрибнув угору, розчиняючись у півночі нічних небес.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ